

O Jordanie wróć się!

Księga Psalmów znajduje się mniej więcej w połowie Biblii i jest najdłuższą spośród wszystkich ksiąg Pisma Świętego. Zawiera wspaniały zbiór hymnów pochwalnych, pieśni dziękczynnych i modlitw. Księga Psalmów to piękny śpiewnik Izraelitów. Widać w niej wielkość Boga. Słowa „*Pan jest pasterzem moim*” świadczą o bliskości Boga i człowieka. Tę Księgę Luter nazywa małą Biblią, ponieważ Psalmi są kwintesencją nauk zawartych w innych księgach Biblii. Bardzo często Pan Jezus modlił się słowami Psalmów. Psalmi są też księgą Starego Testamentu najczęściej cytowaną w Nowym Testamencie. W pierwszym rozdziale Listu Apostoła Pawła do Żydów znajduje się dziesięć cytatów z księgi Psalmów. Psalmi śpiewali nie tylko Żydzi, śpiewali je też Apostołowie, śpiewamy również i my. Apostoł Paweł zaleca zborowi w Efezie, aby bracia rozmawiali ze sobą przez „*psalmy i hymny i pieśni duchowe*” – Efezj. 5:19 (NP). Podobnie mówi do Kolosan (3:16): „*...i napominajcie jedni drugich przez psalmy, hymny, pieśni duchowe...*” (NP).

W Psalmie 114 Dawid przedstawia obraz wybranego ludu wychodzącego z Egiptu. Na czele Izraelitów kroczy sam Stwórca Bóg: „*Gdy Izrael wychodził z Egiptu, dom Jakuba spośród ludu obcego języka, stał się Juda jego świętością, Izrael jego królestwem. Morze widziało to i uciekło, Jordan płynął wstecz. Góry podskakiwały jak barany, pagórki jak jagnięta. Cóż ci jest, morze, że uciekasz, a ty, Jordanie, że płyniesz wstecz? Czemu, góry, skaczeć jak barany, a wy, pagórki, jak jagnięta? Zadrżij, ziemio, przed obliczem Pana, przed obliczem Boga Jakuba! On zmienia skałę w jezioro, krzemień w źródła wód*” (NP).

Z Egiptu Żydzi wyszli dzięki interwencji Pana Boga. Morze uciekło wówczas, kiedy Izrael opuszczając Egipt przeszedł suchą nogą przez Morze Czerwone.

Góry podskakiwały gdy dawany był Zakon: „*A góra Synaj cała dymiła, gdyż Pan zstąpił na nią w ogniu. Jej dym unosił się jak dym z pieca, a cała góra trzęsła się bardzo*” – 2 Mojż. 19:18 (NP).

Mojżesz zamienił skałę w jezioro podczas podróży po pustyni, kiedy za pomocą laski wywiódł wodę. Wtedy krzemień został obrócony w źródło wód: „*Który cię przeprowadził przez (...) ziemię suchą, gdzie nie masz wody, i wywiódł ci wodę ze skały twardej*” – 5 Mojż. 8:15 (BGd); „*I wszyscy ten sam napój duchowy pili; pili bowiem z duchowej skały, która im towarzyszyła, a skałą tą był Chrystus*” – 1 Kor. 10:4 (BGd).

„*Cóż ci jest morze, że uciekasz, a ty Jordanie, że*

płyniesz wstecz?” – Psalm 114:5 (NP).

Jordan to największa rzeka Palestyny. Bierze ona swój początek u podnóża Hermonu, płynie poprzez Jezioro Hula i Jezioro Galilejskie (Genezaret). Swój bieg kończy w Morzu Martwym. Źródła Jordanu znajdują się ok. 360 m powyżej poziomu Morza Śródziemnego. Rzeka stopniowo obniża się. Dzięki swym meandrom Jordan ma długość mniej więcej 320 km. Różnica wysokości między źródłem a ujściem do morza wynosi kilkaset metrów, przeciętnie ok. 4 m na 1 km długości. Dolina Jordanu to pas depresji, który jest jednym z najbardziej godnych uwagi geologicznych fenomenów na powierzchni ziemi. Słowo Jordan znaczy *osądzony, potępiony*, a od hebrajskiego wyrazu „*Jard*” znaczy „*zstępować*”, „*ściekać*”. Jordan wije się wśród gęsto rosnących drzew i zarośli, znanych ze Starego Testamentu pod nazwą „*gęstwina*” lub bardziej trafnie „*duma Jordanu*” (Jer. 49:19). Do Jeziora Genezaret rzeka ta płynie po skalnym podłożu. Ze względu na silny prąd, liczne wodospady i skały nie nadaje się do żeglugi. Jezioro Genezaret, które tworzy Jordan, ma około 21 km długości, 12 km szerokości i do 48 m głębokości. Jego wody są słodkie, nadają się do picia a bogactwo ryb stanowi źródło utrzymania dla ludności zamieszkałej na brzegu.

W czasach Jezusa teren ten był jeszcze piękniejszy. Wzgórza otaczające jezioro były pokryte bujną roślinnością. Znajdowały się tam winnice, gaje oliwne, a bliżej brzegów drzewa owocowe. Pan Jezus nad brzegami Jeziora Galilejskiego dokonał wielu cudów:

- 1) Cudowny połów ryb, Łuk.5:1- 7,
- 2) Uciszenie burzy, Mar. 4:35-39,
- 3) Jezus chodzi po wodzie, Mat. 14:22-32.

Wiele zdarzeń jest związanych z samym Jordanem. Pierwszą wzmiankę o Jordanie znajdujemy wówczas gdy Abraham rozstał się z Lotem. Obaj posiadali tak dużo bydła, że dochodziło do zwad między ich pasterzami. Musieli się rozejść. Abraham dał prawo wyboru Lotowi: „*Wtedy Lot podniósłszy oczy widział, że cały okręg nadjordański (...) był obfity w wodę, jak ogród Pana. (...) I wybrał sobie Lot cały okręg nadjordański*” – 1 Mojż.13:10-11 (NP). Następna informacja o Jordanie, to cudowne przejście Izraelitów przez tę rzekę, kiedy wchodzili do Ziemi Obiecanej.

Przez Jordan przeprawiali się Elias i Elizeusz: „*Wtedy Eliasz zdjął płaszcz, zwinął go i uderzył nim wodę, a ta rozstała się w jedną i drugą stronę, oni obaj zaś przeszli po suchej ziemi*” – 2 Król. 2:8 (NP). Potem, gdy Eliasz

został zabrany, a Elizeusz wraca z powrotem, znowu płaszcz Eliasza rozdziela wody Jordanu i Elizeusz przechodzi suchą nogą.

Z Elizeuszem i Jordanem związana jest jeszcze jedna ciekawa historia zapisana w 6 rozdziale 2 Księgi Królewskiej. Synowie prorocy chcieli powiększyć sobie mieszkanie i prosili Elizeusza, aby zezwolił im pójść nad Jordan i wziąć drzew. Elizeusz zgodził się, a nawet poszedł z nimi. I oto jednemu z nich siekiera spadła z trzonka i wpadła do wody. Elizeusz rzucił kawałek drzewa i siekiera wypłynęła. Co symbolizuje siekiera? Jan Chrzciciel porównuje naród żydowski do drzewa – „*już i siekiera do korzenia drzew przyłożona jest*” (Mat. 3:10, BGd). Nieposłuszny Bogu naród żydowski, nie przynoszący owocu, ma być wycięty. Na podstawie tego wersetu siekiera może przedstawiać sprawiedliwość Bożą. Był czas, kiedy na ziemi w ogrodzie Eden była sprawiedliwość. Później przyszedł czas, kiedy jej brakowało i dopiero rzucone drzewo (krzyż Chrystusowy) spowodowało wypłynięcie tej siekiery. Najpierw Chrystus, potem ci, co przez wiarę uwierzą w Niego i zostaną usprawiedliwieni, a w końcu cały świat ujrzę sprawiedliwość.

Syryjczyk Naman został cudownie uzdrowiony z trądu po obmyciu się w wodach Jordanu: „*Przyszedł więc i zanurzył się w Jordanie siedem razy według słowa męża Bożego, a wtedy ciało stało się znowu czyste jak ciało małego dziecięcia*” – 2 Król. 5:14 (NP). To mąż Boży Elizeusz rozkazał Namanowi umyć się w Jordanie. Elizeusz podróżujący z Eliaszem to wspaniały obraz na Wielkie Grono podróżujące wspólnie z Kościołem. Powracający z Zajordanu, po zabranii Eliasza, Elizeusz jest figurą na proroków Starego Testamentu. To właśnie prorocy wzbudzeni jako doskonali ludzie, ponieważ swoją próbę przeszli już wcześniej, będą przyprowadzać ludzkość do społeczności z Bogiem. Pan nie będzie wymagał nadzwyczajnych rzeczy, ale będzie potrzebne posłuszeństwo – idź umyć się w Jordanie, zanurz się siedem razy. Liczba siedem to zupełność, czyli całkowite ofiarowanie i posłuszeństwo Panu Bogu.

Jakub uciekając przed Ezawem przekroczył Jordan, a potem wracając modlił się do Boga: „*Niegodny jestem wszystkich dowodów łaski (...), jakie okazałeś słudze twemu, bo tylko o tym kiju moim przeprawiłem się przez Jordan, a teraz mam dwa obozy*” – 1 Mojż. 32:10 (NP).

Przez Jordan przeprawił się Gedeon z trzystoma wojownikami, aby ścigać wrogów (Sędz. 8:4).

W Nowym Testamencie również jest opisane bardzo ważne wydarzenie, które miało miejsce nad Jordanem: „*Tedy Jezus przyszedł od Galilei nad Jordan do Jana, aby był ochrzczony od niego*” – Mat. 3:13 (BGd). Właśnie w tej rzece Pan Jezus został ochrzczony

przez Jana Chrzciciela i tutaj otrzymał Ducha Bożego.

W Psalmie 114 jest mowa o przejściu Izraelitów przez Jordan, kiedy wchodzili do Ziemi Obiecanej. Z Egiptu naród ten wyprowadził Mojżesz. Pod przewodnictwem Pana Boga Mojżesz prowadził ten lud dalej. Izraelici prowadzeni słupem obłoku podróżowali do Ziemi Obiecanej okrężną drogą przez 40 lat, chociaż odległość tę mogli pokonać w 49 dni. Celem tej zwłoki było wyćwiczenie ich w sprawiedliwości i wierze. To było korzystne dla narodu nieprzyzwyczajonego do wolności i swobodnego postępowania. Ponadto cielesny Izrael był figurą na duchowego Izraela i tamte wydarzenia są ilustracją rzeczy przyszłych. Mojżesz był najpokorniejszym z ludzi, jacy w tym czasie żyli na ziemi. Mimo to, ze względu na swoje nieposłuszeństwo został odrzucony przez Boga i jego miejsce zajął Ozeasz. Ozeasz miał prawie 83 lata, gdy Bóg po śmierci Mojżesza wyznaczył go na wodza Izraela. Imię Ozeasz znaczy „wzbawienie” lub „pomoc”. Jeszcze za życia Mojżesza imię Ozeasz zostało zmienione na Jozue, co oznacza „Jehowa jest wzbawieniem”.

„Teć są imiona mężów, które posłał Mojżesz na przeszpiegowanie ziemi: i nazwał Mojżesz Ozeasza, syna Nunowego, Jozue” – 4 Mojż. 13:17 (BGd).

Właściwym byłoby wnosić, że Jozue w pewnych obrazach był figurą na Jezusa. Jozue żył w cieniu Mojżesza, mimo to był wielkim człowiekiem. Służył Mojżeszowi jako pomocnik, dużo widział, uczył się i wykorzystał to wszystko w przyszłym dziele, jakie mu Pan Bóg powierzył. Pod dowództwem Jozuego nieprzyzwyczajony do wojen naród Izraelicki pokonał przy Bożej pomocy Amalekitów w swojej pierwszej walce. Jozue wraz z Mojżeszem był na górze Synaj, kiedy Pan Bóg dawał tablice kamienne (2 Mojż. 24: 12-14), był też dowódcą jednego oddziału szpiegów wysłanych na zbadanie Ziemi Obiecanej. Obok Kaleba był jednym z tych, co wyszli z Egiptu i dotarli do ziemi Kananejskiej.

W 40 lat po wyjściu z Egiptu Izraelici zostali przygotowani do przejścia przez Jordan. Dniem naznaczonym na wejście do Ziemi Obiecanej był 10 dzień pierwszego miesiąca zwanego Abib lub Nisan (obecnie jest to 10 kwietnia). W tym samym miesiącu, ale 40 lat wcześniej pod wodzą Mojżesza Izraelici wychodzili z Egiptu.

Ziemia Obiecana leżała po obu stronach Jordanu. „*Gdy wnikniecie do ziemi, którą ja wam daję, tedy święcić będzie ziemia sabat Panu*” – 3 Mojż. 25:2 (BGd). Następne wersety opisują w jaki sposób Izraelici mieli obliczać lata sabatowe i jubileuszowe. Co 7 lat wypadał rok sabatowy, zaś 50 rok to jubileusz, czyli powrót do utraconych własności. Rachuba systemu sabatów miała zaczynać się od wejścia do Ziemi Obiecanej. Nasuwa

się pytanie: kiedy Izraelici weszli do Ziemi Obiecanej? Miało być 70 cykli jubileuszowych: „*Tak wypełniło się słowo Pana, wypowiedziane przez usta Jeremiasza tej treści: Przez cały czas spustoszenia, dopóki kraj nie odplaci swoich sabatów, będzie odpoczywał aby dopełnić siedemdziesiąt lat*” – 2 Kron. 36:21 (NP). Dlatego niewola babilońska trwała 70 lat. Te jubileusze prowadzą do wtórej obecności naszego Pana, kiedy każdy powróci do swojej własności – jesień 1874. Jeżeli cykle jubileuszowe kończyły się na jesieni, to i na jesieni powinny się rozpocząć.

„*Przez czterdzieści lat szli synowie izraelscy przez pustynię*” – Joz. 5:6. Izraelici wyszli z Egiptu wiosną, święto przejścia jest obchodzone na wiosnę i wiosną przeszli przez Jordan do ziemi Kananejskiej. Dlaczego więc jubileusze są liczone od jesieni, pół roku wcześniej? Co takiego wydarzyło się pół roku wcześniej? „*Wtedy oni przystąpili do niego i rzekli: Zbudujemy tutaj tylko zagrody dla naszych stad i miasta dla naszych dzieci. My zaś zbrojnie pociągniemy przed synami izraelskimi. (...) Nie powrócimy do naszych domów, dopóki synowie izraelscy nie obejmą każdy swojego dziedzictwa. Nie weźmiemy też działu razem z nimi po tamtej stronie Jordanu i dalej, jeżeli otrzymamy nasze dziedzictwo z tej strony Jordanu po stronie wschodniej*” – 4 Mojż. 32:16-19 (NP). 33 werset brzmi: „*Mojżesz dał im wtedy, to jest synom Gada, synom Rubena i połowie pokolenia Menassesa*” (NP). Zanim cały Izrael, na wiosnę przeszedł przez Jordan, to jesienią, pół roku wcześniej wszedł do Ziemi Obiecanej przed Jordanem, dokąd przyprowadził ich Mojżesz. Tę ziemię przed Jordanem otrzymało pokolenie Gada i Rubena a pokolenie Menassesa miało dziedzictwo po jednej i po drugiej stronie Jordanu. Mojżesz wszedł do Ziemi Obiecanej, ale do tej części przed Jordanem. Nie wszedł do Kanaanu, nie przekroczył Jordanu. Ze szczytu góry Nebo, leżącej na wschód od Jordanu, naprzeciwko Jerycha, oglądał przyszłe dziedzictwo swojego ludu. Tutaj w ziemi moabskiej w wieku 120 lat zakończył swoje życie i został pogrzebany. Dalej naród Izraelski prowadził już Jozue. Stało się tak dla zilustrowania pewnej nauki. Kanaan przedstawia błogosławieństwa królestwa pod wodzą pośrednika. Rzeka Jordan, po przekroczeniu której leży ziemia Kanaan jest symbolem Bożego przekleństwa – śmierci Adamowej. Jordan znaczy „osądzony”. Jozue (z grec. Jezus) wyobraża naszego Pana jako pośrednika, który udzieli błogosławieństw ludzkości.

Arka wniesiona w środek rzeki przez kapłanów jest symbolem zaspokojenia Bożej sprawiedliwości. Księga Jozuego 3:15-16: „*I gdy niosący Skrzynię doszli do Jordanu, a nogi kapłanów niosących Skrzynię zanurzyły się w przybrzeżnej wodzie – Jordan bowiem przez cały okres żniw występuje z brzegów – wody zatrzymały się: płynące z góry stanęły jak jeden wał w znacznej odległości od miasta Adam, (...) a płynące w kierunku (...) Morza Słonego, znikły zupełnie i lud przeprawił się*

naprzeciw Jerycha” (NP).

Powyższy werset informuje o czasie przeprawy przez Jordan – okres żniwa jęczmiennego. Święto podnoszenia snopa obchodzone było trzeciego dnia po Wielkanocy. Wody Jordanu zatrzymały się w pobliżu miasta Adam. Archeolodzy przypuszczają, że zatrzymanie wód spowodowało osunięcie się góry, która wypełniła koryto rzeki. Jordan w tym miejscu płynie wąwozem. Zatrzymanie wód około miejscowości Adam to zastosowanie ceny okupu za Adama, co spowoduje zdjęcie wyroku śmierci z całej ludzkości. Zatrzymanie wód jest symbolem usunięcia wyroku śmierci. Kanaan to Królestwo pod rządami Pośrednika.

Co przedstawiają doświadczenia Izraela podczas czterdziestoletniej podróży po puszczy oraz ziemie otrzymane przed Jordanem? Jest to obraz na Wiek Ewangelii, w czasie którego Lud Boży jest karmiony manną, pokarmem niebieskim. W ciągu tych czterdziestu lat podróży przywódcą Izraela był Mojżesz. Imię Mojżesz znaczy „wyjęty z wody”. Mojżesz może przedstawiać naszego Pana Jezusa jako Orędownika, a nie Pośrednika. Jest on Arcykapłanem naszego wyznania wyciągającym, czyli powołującym członków Kościoła w czasie Wiek Ewangelii. To dlatego Mojżesz nie mógł wejść do Ziemi Kanaan, za Jordan. Życie Mojżesza to urząd Orędownika, naszego Pana, i to zakończyło się przed przekroczeniem Jordanu. Nowy urząd naszego Pana Jezusa jako Pośrednika dla ludzkości, wyobrażony przez Jozuego, rozpoczął się w trakcie przekraczania Jordanu. Pokolenie Gada, Rubena i połowa pokolenia Menassesa otrzymały swoje dziedzictwo zanim pozostała część Izraela weszła do Ziemi Kanaan. Jest to obraz na trzy klasy, które odbiorą swoje dziedzictwo wcześniej niż reszta ludzkości: Kościół, Wielkie Grono i Prorocy Starożytności.

Wyptywający z gór Jordan po pokonaniu licznych wodospadów i zakrętów wpada do Morza Martwego. Pokazany jest tutaj obraz całej ludzkości, wywodzącej się z ogrodu Eden. Na skutek grzechu pierwszych rodziców, po pokonaniu licznych prób i doświadczeń (zakrętów i wodospadów), życie każdego człowieka kończy się w Morzu Martwym – śmiercią Adamową. „*O Jordanie, wróć się!*” Czekamy na czas, kiedy rozpocznie się proces naprawiania, wówczas przekleństwo grzechu i śmierci będzie zdjęte z ludzi. Czekamy, aż wody Jordanu powrócą z Morza Martwego. Będzie to wspaniały czas dla ludzkości.

„*Którego musi przyjąć niebo aż do czasu odnowienia wszechrzeczy, o czym od wieków mówił Bóg przez usta świętych proroków swoich. Wszak Mojżesz powiedział: Proroka, jak ja, spośród braci waszych wzbudzi wam Pan Bóg; jego słuchać będziecie we wszystkim,*

cokolwiek do was mówić będzie. I stanie się, że każdy kto by nie słuchał owego proroka, z ludu wytępiony będzie” – Dzieje Ap. 3:21-22 (NP).

„I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich – mówi Pan – Odpuszczę bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę” – Jer. 31:34 (NP).

„Przechodźcie, przechodźcie przez bramy, gotujcie drogę ludowi! Torujcie, torujcie ścieżkę, usuwajcie kamienie, podnieście sztandar nad ludami! Oto Pan ogłosił aż po krańce ziemi: Powiedzcie córce syjońskiej: Oto nadchodzi twoje zbawienie, oto jego zapłata idzie z nim, a jego nagroda jest przed nim” – Izaj. 62:10 (NP).

„Otwórzcie mi bramy sprawiedliwości, a wszedłszy w nie będę wysławiał Pana. Tać jest brama Pańska, którą sprawiedliwi wchodzi” – Psalm 118:19-20 (BGd). Psalmista Dawid proroczo mówi o otwartych bramach sprawiedliwości, bowiem grzech spowodował, że kiedyś były one zamknięte. Tęsknotę proroków wyrażają wszystkie ofiary składane w tamtym czasie, ale zwłaszcza ofiara czerwonej jałowicy i kropienie jej krwią w kierunku namiotu zgromadzenia. Dawid mówi: „Tać jest brama Pańska” i wskazał na drzwi prowadzące z dziedzińca do świątyni. Świątynia to miejsce święte, gdzie służyli żydowscy kapłani. Świątynia przedstawia stan spłodzonych z ducha świętego. Taki stan nie istniał przed Chrystusem, ponieważ era ducha rozpoczęła się wraz z misją Jezusa. Oto brama Pana – tą bramą dla nas jest Jezus. Nie ma innej drogi, ani możliwości zbliżenia się do Boga, jak tylko przez Niego. Prorok powiada w liczbie mnogiej: „Przechodźcie, przechodźcie przez bramy!” (Izaj. 62:10). Dla ludzkości w Tysiącleciu otwartymi bramami będą prorocy Starego Testamentu. Przez tych proroków, jako przewodników ludzie będą przybliżać się do Boga. Z chwilą zmartwychwstania proroków nastąpi otwarcie sposobności i praw restytucyjnych.

W królestwie Chrystusa będą otwarte bramy, bo tak

mówi prorok Izajasz (60:11-12): „I twoje bramy będą stale otwarte, ni w dzień, ni w nocy nie będą zamykane, aby można było sprowadzić do ciebie skarby narodów pod wodzą ich królów. Bo naród i królestwo, które tobie nie będą służyć, zginą, i takie narody będą doszczętnie wytępione” (NP). Stale otwarte bramy wskazują na zupełne bezpieczeństwo i spokój jaki będzie towarzyszył odkupionej ludzkości. Oznacza to, że możliwość służenia Bogu i dochodzenia do doskonałości trwać będzie cały czas, aż dojdzie do takiej sytuacji, że nocy grzechu już nie będzie.

Objawienie św. Jana 21:25: „A bramy jego nie będą zamykane w dzień, bo nocy tam nie będzie; i wniosą do niego sławę i dostojęństwo narodów. I nie wejdzie do niego nic nieczystego ani nikt, kto czyni obrzydliwość i kłamie, a tylko ci, którzy są zapisani w księdze żywota Baranka” (NP). Cierpienia, bóleści i wszelkiego rodzaju choroby będą uleczone przez Wielkiego Lekarza. Wszyscy będą musieli skłonić kolano i uznać królewską władzę Chrystusa. Warunki Wieku Tysiąclecia będą różnić się od obecnych. Pan Bóg i Jego prawo jest niezmiennie.

Podczas wieku Tysiąclecia każdemu dana będzie sposobność wejścia na gościniec świątobliwości. Tam przygotowany jest inny rodzaj prób niż podczas podróży po wąskiej drodze. Najpierw trzeba wkroczyć na gościniec, okazać się posłusznym Panu Bogu, a przy końcu tej drogi wykazać, że serce w pełni ufa Stwórcy. Ta próba zadecyduje, kto otrzyma życie wieczne, a kto zginie wtórą śmiercią. Dzięki Bogu za drogę świętą, która zostanie otwarta dla wszystkich odkupionych.

„I wrócą odkupieni przez Pana, a pójdą na Syjon z radosnym śpiewem. Wieczna radość owionie ich głowę, dostąpią wesela i radości, a troska i wzdychanie znikną” – Izaj. 35:10 (NP). Jaka wielka będzie radość z powrotu ludzi do życia. „O Jordanie, wróć się!”

Wójciak Tadeusz
R-
„Straż”

LITERATURA:

1. Atlas Biblijny, Warszawa 1990
2. Straż 4/1932
3. Na Straży 12/1988